

- професіоналізм;
- координація;
- економічна доцільність.

Послідовна їх реалізація покликана отримати достатній для забезпечення умов фінансово-економічної стабільності підприємства рівень кадрової безпеки. Система кадрової безпеки є важливою складовою безпеки підприємства, впровадження якої дозволить не тільки виявляти та попереджувати загрози з боку персоналу, але й уникнути кризового стану підприємства, збільшити економічну ефективність та конкурентоспроможність.

Список посилань

1. Штамбург Н.В. Складові економічної безпеки підприємства. Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. 2011. № 1 (4). С. 490-496.
2. Халін С.В. Механізми та системи управління кадровою безпекою підприємств агропромислового виробництва: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.04. Харків, 2019. 23 с.
3. Руденко С.В. Виробничий потенціал аграрного підприємства: економічна сутність та роль у формуванні економічного потенціалу. Вісник ХНТУСГ: Економічні науки. Харків: ХНТУСГ. 2016. Вип. 172. С. 175-181.

Марія Геннадіївна КУРГАНСЬКА,

студентка групи ООЗ-1 Харківського національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва

Науковий керівник – МЕЩЕРЯКОВ Володимир Євгенійович,

кандидат економічних наук, доцент Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ СЕЛА

Актуальність теми розвитку соціальної сфери села у 2020 році полягає в тому, що процес урбанізації набирає обертів, а умови в сільській місцевості не відповідають вимогам.

Основними проблемами розвитку сільських територій, які потребують вирішення є: низький рівень життя населення порівняно з середнім рівнем по Україні; нераціональне використання ресурсів сільських територій; недостатня кількість робочих місць в селищах, а також відсутність в деякій місцевості централізованого постачання води та газу; відсутність системи партнерства між владою, бізнесом і населенням у період інституційних перетворень.

Одним з шляхів вирішення вищенаведених проблем є державне інвестування розвитку соціальної сфери села та агропромислового виробництва. Для поліпшення рівня життя в селі, необхідно проводити будівництво та оновлення в сільській місцевості об'єктів освіти, охорони здоров'я, культури і спорту, водопроводів, каналізаційних систем та споруд, мережі газо- і електропостачання, проводити благоустрій території; а у

важкодоступних селах, крім цього, спорудження житла повинно здійснювати ся за рахунок державного і місцевого бюджетів. Якщо будівництво проводилося за власні кошти суб'єктів господарювання, то витрати, які вони понесли, мають відшкодовуватись з Державного бюджету України і місцевих бюджетів.

Головні пріоритети розвитку сільських територій та механізм підготовки аграрного та сільського сектору держави до функціонування в умовах зони вільної торгівлі з ЄС окреслює Концепція розвитку сільських територій, яку було схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 вересня 2015 р. № 995-р. Реалізація цієї Концепції розвитку, розрахованої на період до 2025 року, передбачає вирішення таких пріоритетних завдань:

1. Сприяння передачі знань та інновацій в сільському і лісовому господарстві, кадровому забезпеченні сільського господарства.

2. Підвищення ефективності фермерського господарства та конкурентоспроможності всіх видів аграрного виробництва, просування інноваційних технологій для ведення фермерського господарства та сталого управління лісами.

3. Відновлення, збереження і зміцнення екосистем сільського та лісового господарства.

4. Сприяння організації руху товарів, у тому числі переробки та збуту сільськогосподарської продукції, ветеринарного забезпечення та управління ризиками в сільському господарстві.

5. Сприяння підвищенню ефективності використання ресурсів і підтримки переходу до екологізації економіки в сільському господарстві, харчовій та лісовій галузях.

6. Сприяння організації руху товарів, у тому числі переробки та збуту сільськогосподарської продукції, ветеринарного забезпечення та управління ризиками в сільському господарстві.

Вирішення цих завдань можна досягти проведенням таких дій:

1. Сприяння диверсифікації, створення і розвиток малих підприємств і створення нових робочих місць.

2. Сприяння місцевому виробництву в сільських територіях.

3. Підвищення доступності та якості інформації та розвиток комунікаційні технології в сільських районах.

4. Підвищення ефективності використання водних ресурсів у сільському господарстві.

5. Підвищення ефективності використання енергії в сільському господарстві і харчовій промисловості.

6. Сприяння наданню та використанню відновлюваних джерел енергії, побічних продуктів, відходів, залишків та іншої непродовольчої сировини для цілей розвитку біоекономіки.

7. Скорочення парникових газів і аміачних викидів в сільському господарстві; Збереження вуглецю в сільському і лісовому господарстві.

8. Поліпшення економічних показників всіх господарств і сприяння реструктуризації і модернізації ферм з метою підвищення частки на ринку; орієнтація на диверсифікацію сільського господарства.

9. Сприяння підвищенню кваліфікації фермерів і пріоритетне забезпечення наступності поколінь.

Отже, проблема розвитку соціальної сфери села є досить гострою та потребує великої кількості рішучих дій та значних витрат, проте після проведення всіх змін, що спрямовані на покращення рівня життя в селі, підвищення ефективності сільськогосподарської діяльності та розвитку фермерства це позитивно вплине на загальний стан економіки в Україні, оскільки наша країна є агропромисловою та базується на виробництві сільськогосподарської продукції.

Список посилань

1. Серьогіна-Берестовська О. В. Державне регулювання розвитку сільської соціальної інфраструктури. Нуцзу – 2019. URL: <https://nuczu.edu.ua/images/topmenu/science/spetsializovani-vcheni-rady/diseryogina.pdf>
2. Бондаренко Л. М. Ефективне використання сільськогосподарських земель як фактор забезпечення сталого розвитку сільських територій. Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки, 2014, № 2.
3. Непочатенко О. О. Державна політика у сфері розвитку сільських територій: вітчизняні реалії та європейський досвід. URL: <https://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/4.3/149.pdf>

Марія Геннадіївна КУРГАНСЬКА,

Студентка групи ООЗ-1 Харківського національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва

Науковий керівник – МЕЩЕРЯКОВ Володимир Євгенійович,

кандидат економічних наук, доцент Харківського національного аграрного університету ім. В. В. Докучаєва

ХАРАКТЕРИСТИКА ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНОГО ОБҐРУНТУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРОЕКТУ

Завдяки техніко-економічному обґрунтуванню (далі-ТЕО) можна дати оцінку багатьом технічних аспектам інвестиційного проекту та проаналізувати всі аспекти проектних рішень, що було запропоновано.

Доцільність запровадження проекту можна визначити завдяки проведенню ретельного дослідження, що має такі елементи [1]:

- аналіз та прогноз економіко - соціального розвитку України;
- прогноз ситуації в різних галузях економіки;
- аналіз прогнозу і програми місто забудови;
- розробка схеми користування природними ресурсами та план організації виробничих сил в конкретній області, де планується інвестиційний проект ;
- дослідження планів міст, поселень;